

TARI ISTVÁN VERSEI

A NÉGY ÉVSZAK

Vivaldi emlékére

TAVASZ

Nyugtalanságtól nyögő MÁRCIUS . . .
Mennyire izgatott az ámbitus
oszlopainál nyávogó cicus.
Csillog a föld, mint a kínai tus:
ismét mellemben szántasz, MÁRCIUS.

Micsoda vad röhögés, ÁPRILIS! –
szédül tőle a kamasz: már dilis
szeleknek remegő szoknyái, kis
selymei csiklandják. A nárcisz is
veled táncol hajlongva, ÁPRILIS.

A zöld feszülő húsa vagy MÁJUS,
betegségből kigyógyító mágus.
Zsongó ájtatosságodat árgus
szemmel figyelem; ajakrúzs-árus
csókálló portékáján zúgsz, MÁJUS.

NYÁR

Pattogtasd csak máglyádat JÚNIUS!
Ugráló árnyékok romantikus
éjjelén minden elég, ami bús.
Cseresznyefánkon már főúri juss
vár ránk is, rigófüttyös JÚNIUS.

Vízparti villódzással JÚLIUS
bizserget: nem tudom megenni dús
csipkéit, képem újra kisfiús. –
Építs várat, homokba túrni fuss,
tornyokat csöpögtess itt, JÚLIUS!

Roppant kánikulában AUGUSZTUS
ízei közt megnő a tumultus.
És a szünni nem akaró susmus
is örökzöld, mint a néma bukszus.
Záporoddal frissítsd föl, AUGUSZTUS!

ŐSZ

Húslevesként gőzölgő SZEPTEMBER
zsíros ragyogása! Ó, a zeller
átható illatával még egyszer
belém karol s az égbe lelket ver,
mielőtt föleszmélnél, SZEPTEMBER.

Ökörnyállal húzódó OKTÓBER
hozománya: birssal teli koffer . . .
Gereblyézéstől roszog a sóder,
a kóró fanyar füstjén túl okker
foltját csörgeti az ág, OKTÓBER.

Temetők sötétjében NOVEMBER
 téblábol. – A pusztulás, az megnyer
 minden játszmát? S jöhet az úthenger?
 Ne félj! Reszkessen csupán a kender
 szögre akasztott kóca: NOVEMBER.

TÉL

Tömjénes gomolygású DECEMBER . . .
 Ki nem látta a zúzmara-tenger
 fagyöngyös zugait, az félemler.
 Miseruhába bújt drót, e kegszer
 túlevelű nyüzgése: DECEMBER!

Kezembe üt a hideg: JANUÁR.
 Lobog a tűz, ahogy egy jaguár
 szeme ég; járdánkon a hamu már
 cirmos csíkot húzott – és apu vár,
 mert befagy a kapu, zár – JANUÁR.

Hófúvásos, -torlaszos FEBRUÁR:
 összetapadt fény, éledő sugár.
 Hóembereket dönt a gyászhuszár,
 a farsangoló ereszek sudár
 csatornáival zörgő FEBRUÁR.

A RÖGTÖNZÉSEK ÓLJAINÁL

Egy messze zakatoló vonat
 szutykos ablaküvegén lobban
 föl az alkony, mint a gondolat:
 szerethetnél engem még jobban!
 Hóból kimeredő fűszálak
 megnyúló árnyékával látlak

a varjak fekete felhőjét
kavaró tájon, melyen feltét
a gomolygás húsa. Vesszőből
font, leroskadt pajtákat pörzsöl
a lúdbőrző nap ellenfénye:
benne izzik föl egy nádkéve
körvonala, a tákolmányok
gubancos drótja. Ahol járok,
a rögtönzések düledező
óljainál, ott jeges eső
fényezte, dér fehérítette
emlékkép a disznózsírt kente
gyerekkorunk morzsát havazó
kenyerére, kristálycukorral
hintve be azt! Ropoghat a szó,
s a fog, melyet a nyelv lukon nyal.

MÁRIA NEVÉRE

B. B. nótájára

Még a zsúfolt kis kert zivatarból kikelt
tömérdek békácskája
Se ugrál annyira, melyben nincsen hiba,
lépéseid zajára,
Mint jól megázott föld fölött tobzódó zöld
ágyán szívem, a párna.

Áradozom halkán: te legyél a paplan
testemet betakaró
Pajkos melegsége. És ne legyen vége
annak, ami csuda jó!
Hullámszód háza kígyózó ciráda
fodrain úszó hajó.

Ringatása fölkapar, levegőm mily hamar
elfogy kebleid között!
Mégis oly boldogan fuldoklom, mert rohan
a gyönyörbe öltözött
Óra, s nem kérdezi, van-e örömteli,
üdvözült hajótörött?

Integet már neki a nyüzsgő tengeri
herkentyűk sokasága,
Elragadná őt a sötétség-amóba
és a magasság sárga
Szája. Örvénytáncok öléből kiáltok
a szörnyek morgására.

Allelujás lázak zúgó áramának
habjain hánykolódom,
Isteni szerelem! Te teszed ezt velem:
nehéz vagy, mint az ólom,
Mely leránt és röptet; szívárványos szöglet,
szemzug rejt. Vagy golyónyom.